

Tufan

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Yaratılış 6:13–7:10, 2.Petrus 2:5–9, Yaratılış 7, Romahlılar 6:1–6, Mezmurlar 106:4, Yaratılış 8, Yaratılış 9:1–17.*

HATIRLAMA METNİ: “Nuh’un günlerinde nasıl olduysa, İnsanoğlu’nun gelişinde de öyle olacak” (*Matta 24:37*).

“**R**AB baktı, yeryüzünde insanın yaptığı kötülük çok, aklı fikri hep kötülükte” (*Yaratılış 6:5*). “Baktı [gördü]” (*Yaratılış 6:5*) fiili, okuyucuyu Tanrı’nın en baştaki Yaratımı’nın aşamalarına geri götürüyor. Fakat Tanrı’nın şimdi gördüğü *tov*, yani “iyi” değil, tersine *ra*’ yani “kötülük” (*Yaratılış 6:5*). Sanki Tanrı şimdilerde *ra*’ ile dolu olan dünyayı yarattığı için pişmanlık duyuyordu (*Yaratılış 6:5*).

Fakat Tanrı’nın pişmanlığı kurtuluşun unsurlarını da barındırmaktadır. “Üzüntü” sözcüğünün İbranicesi olan *nakham* sözcüğü Nuh’un adında (*Noakh*) aksetmiştir ve “teselli etme” anlamına gelir (*Yaratılış 5:29 KM*). Yani, Tanrı’nın bu kötülüğe verdiği karşılığın iki yönü bulunmaktadır. Bu karşılık, bazılarını yok oluşturan adalet tehdidini barındırmaktadır fakat diğerleri için kurtuluş anlamına gelen teselli ve merhameti de vaat etmektedir.

Bu “iki yönlü ses” Kayın ve Habil/Şit vakalarında zaten duyulmuştu ve Şit’in soyu (“Tanrı’nın oğulları”) ile Kayın’ın soyu (“insanın oğulları”) arasındaki karşılık yoluyla da tekrarlanmıştı. Şimdi ise Tanrı Nuh ve insan ırkının kalını arasında fark gözetirken o sesi yeniden duyuyoruz.

*23 Nisan Sebt Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Tufan'a Hazırlık

Yaratılış 6:13-7:10 ayetlerini okuyun. Erken insanlık tarihinin bu şaşırtıcı öyküsünden hangi dersleri çıkartabiliriz?

Daniel gibi Nuh da dünyanın sonunu öngören bir peygamberdi. “Gemi” (*Yaratılış 6:14*) sözcüğünün İbranicedeki karşılığı olan *tevah*, İsrail’in Mısır’dan kurtarılması için bebek Musa’nın içine saklandığı ve korunduğu sepet için de kullanılan, kökeni başka bir dile dayanan bir sözcüktür (*Mısır’dan Çıkış 2:3*).

Ayrıca, bazı kişiler geminin genel yapısının antlaşma sandığıyla benzerlikler gösterdiğini görmüşlerdir (*Mısır’dan Çıkış 25:10*) Tufan gemisi nasıl insan ırkının hayatta kalmasını sağlayacaksa, Tanrı’nın, halkının arasında olduğunun bir işareti olan antlaşma sandığı da (*Mısır’dan Çıkış 25:22*), O’nun, halkının kurtuluşu için olan çalışmasına işaret etmektedir.

“Nuh Tanrı’nın bütün buyruklarını yerine getirdi” (*Yaratılış 6:22*) ifadesi hazırlık aşamasını tamamlamaktadır. Nuh’un çalışması için kullanılan *‘asah*, yani “yerine getirdi” fiili, Yaratılış 6:14 ayetiyle 6:16 ayetleri arasında beş defa tekrarlanan Tanrı’nın emrindeki *‘asah*, “yap” fiiline karşılık gelmektedir. Tanrı’nın emirleriyle Nuh’un verdiği karşılık arasındaki bu yansıma, Nuh’un Tanrı’nın ona yapmasını söylediği şeye, yani *‘asah*’a mutlak şekilde itaat ettiğini göstermektedir. Bu ifadenin antlaşma sandığının inşa edilmesi konusunda da kullanılması ayrıca ilginçtir (*Mısır’dan Çıkış 39:32, 42; Mısır’dan Çıkış 40:16*).

“Allah Nuh’a geminin tam ebatlarını söyledi ve yapımıyla ilgili her bakımdan talimatlar verdi. İnsan bilgeliği bu kadar güçlü ve dayanıklı bir yapı tasarlayamazdı. Tasarımcı Allah’tı, Nuh ise O’nun ustabaşydı.”—Ellen G. White, *Atalar ve Peygamberler*, s. 92.

Yine, antlaşma sandığı ile gemi arasındaki benzerlikler, her ikisinin de sahip olduğu kurtarıcı işlevi doğrulamaktadır. Burada Nuh’un itaati Tanrı’nın kurtuluş tasarısının bir parçası olarak tarif edilmektedir. Nuh kurtarılmıştı ve bunun yegâne sebebi onun Tanrı’nın ona emrettiği şeyi yapacak imana sahip olmasıydı (*bkz. İbraniler 11:7*). O, kendisini itaatte gösteren imanın, önemli olan tek tip imanın erken bir örneğiydi (*Yakup 2:20*).

Kısacası, “Nuh RAB’bin gözünde lütuf” (*Yaratılış 6:8*) bulmuş olsa da, Nuh’un Tanrı’nın emirlerini imanla ve itaatle yerine getirmesinin sebebi, ona zaten verilmiş olan lütfâ karşılık veriyor olmasıydı. Hepimiz için de bu şekilde olması gerekiyor mu?

2. Petrus 2:5-9 ayetlerini okuyun. Neden sadece Nuh’un ailesi kurtarıldı? Nuh’un öyküsünden, gelmekte olan yargıyla ilgili dünyayı uyarmak konusunda üzerimize düşen göreve dair hangi dersleri çıkartabiliriz?

Tufan Olayı

Nuh'un faaliyetlerinden bahseden 'asah, "yapmak" fiili, ayrıca Yaratılış öyküsünde de anahtar bir sözcüktür (*Yaratılış 1:7, 16, 25, 26, 31; Yaratılış 2:2 KM*). Nuh'un Tanrı'ya itaat ederek yaptığı işler, Tanrı'nın yaratım işleri gibidir. Bu bağlantıdan öğreneceğimiz şu ki, Tufan sadece Tanrı'nın insanlığı cezalandırması değil, Tanrı'nın bizi kurtarmasıyla da ilgilidir.

Yaratılış 7. bölümü okuyun. Tufan'ın tanrı'nın yaratılış öyküsünü anımsatıyor? Bu iki olay arasındaki benzerliklerden hangi dersleri çıkarabiliriz?

Tufan konusunu kapsayan metin dikkatli bir biçimde okunduğunda, Yaratılış öyküsü ile pek çok ortak sözcük ve ifadenin kullanıldığı ortaya çıkacaktır: "Yedi" (*Yaratılış 7:2, 3, 4, 10; Yaratılış 2:1-3 ile karşılaştırm*); "erkek ve dişi" (*Yaratılış 7:2, 3, 9, 16; Yaratılış 1:27 ile karşılaştırm*); "kendi cinsine göre" (*Yaratılış 7:14, KM; Yaratılış 1:11, 12, 21, 24, 25 KM ile karşılaştırm*); "hayvan," "kuş," "sürüngen" (*bkz Yaratılış 7:8, 14, 21, 23; Yaratılış 1:24, 25 ile karşılaştırm*) ve "hayat nefesi" (*Yaratılış 7:15, 22 KM; Yaratılış 2:7 KM ile karşılaştırm*).

O halde Tufan öyküsü bir derecede Yaratılış öyküsü gibi okunur. Yaratılış öykülerinin buradaki yankıları, yaratan Tanrı'nın, yok eden aynı Tanrı olduğunun açığa vurulmasına yardım eder (*Yasannın Tekrarı. 32:39*). Fakat bu yankılar aynı zamanda bir umut mesajı iletmektedirler: Tufan, sudan yeni bir yaratım olması için tasarlanmıştır ve bu yaratım yeni bir var oluşa götürmektedir.

Suların hareketi, bu yaratım olayının aslında Yaratılış 1. bölümdeki yaratım işinin tersine çevrilmesi olduğunu göstermektedir. Kubbenin altındaki sularla üstündeki suların birbirinden ayrıldığını açıklayan Yaratılış 1. bölümün aksine (*Yaratılış 1:7*), Tufan, kapakları açılıp kaynaklarından fışkıran suların yeniden birleşmesini anlatır (*Yaratılış 7:11*).

Bu süreç tezatlı bir mesaj taşımaktadır: Tanrı sonrasında yeni bir yaratım olmasına müsaade etmek için öncesinde var olanı yıkmak zorundadır. Yeni yeryüzünün yaratımı eskisinin yıkımını gerekli kılmaktadır. Tufan olayı, zamanın sonundaki dünyanın kurtuluşu hakkında önceden fikir vermektedir: "Bundan sonra yeni bir gökle yeni bir yeryüzü gördüm. Çünkü önceki gökle yeryüzü ortadan kalkmıştı" (*Vahiy. 21:1; Yeşaya 65: 17 ile karşılaştırm*).

Yenisinin yaratılması için içimizdeki hangi şeyin yıkılması gereklidir? (Bkz. Romalılar 6:1-6.)

Tufan'ın Sona Ermesi

Yaratılış 7:22-24 ayetleri, “bütün canlıları yok” (*Yaratılış 7:23*) eden ve “yüz elli gün boyunca yeryüzünü” (*Yaratılış 7:24*) kaplayan suların ezici ve kapsamlı etkisini tarif eder. Tanrı büsbütün imha ve umutsuzlukla dolu olan bu geçmişin üzerine “anımsadı” (*Yaratılış 8:1*). Bu ifade Tufan konusunu kapsayan metinlerin tam merkezine yerleştirilmiştir. Bu durum, bu düşüncenin Tufan öyküsünün ana mesajı olduğuna işaret etmektedir.

Yaratılış 8:1 ayetini okuyun. Tanrı “Nuh'u... anımsadı” ifadesi ne anlama gelmektedir?

Zakhar, yani “anımsa” fiili, Tanrı'nın unutmamış olduğu anlamına gelmektedir; yani söz konusu olan sadece zihinsel bir egzersiz değildi. Kutsal Kitap bağlamında “anımsayan Tanrı” ifadesi, O'nun vaadini yerine getirmesinden ve sıklıkla da kurtuluşun bahsetmektedir (*bkz. Yaratılış 19:29*). Tufan konusuna dönersek, “Tanrı... anımsadı” ifadesi, enginlerin kaynaklarının, göklerin kapaklarının kapandığı ve Nuh'un yakın zaman içinde gemiden ayrılacak durumda olacağı anlamına gelmektedir.

Gemiden çıkması için henüz doğrudan bir emir verilmemiş olmasına rağmen, Nuh sorumluluk alarak, ne durumda olduklarını sınamak için öncelikle bir kuzgun, sonra da bir güvercin gönderdi. Sonunda, güvercin geri gelmediğinde, “Nuh geminin üstündeki kapağı kaldırınca toprağın kurumuş olduğunu gördü” (*Yaratılış 8:13*).

Nuh'un davranışında bolca nesnel ders bulunmaktadır. Nuh'un yaptığı, bir yandan bize Tanrı henüz doğrudan konuşmadıysa da O'na güvenmeyi; öte yandan da imanın düşünmenin ve sınamanın değerini reddetmiyor olduğunu öğretmektedir. İman, düşünme, arama ve öğrendiğimizin doğru olup olmadığını görme ödevimizi dışlamamaktadır.

Fakat buna rağmen Nuh ancak Tanrı sonunda ona bunu yapmasını söylediğinde dışarı çıktı (*Yaratılış 8:15-19*). Yani, dışarı çıkmanın güvenli olduğunu anladıktan sonra dahi, Nuh Tanrı'ya itimat etmeyi sürdürdü ve gemiden ayrılmak için Tanrı'nın vereceği işareti bekledi. Sabırla geminin içinde bekledi. “Gemiye Allah'ın emriyle girmiş olduğundan, çıkmak için özel talimatlar bekliyordu . . . Sonunda gökten bir melek indi, ağır kapıyı açtı ve büyük ata ile ailesine yanlarına tüm canlıları da alarak yeryüzüne çıkmalarını bildirdi.” —Ellen G. White, *Atalar ve Peygamberler*, s. 105.

Yaratılış 8:1, Yaratılış 19:29 ve Mezmurlar 106:4 ayetlerini okuyun. “Tanrı anımsadı” ifadesi ne anlama gelmektedir? Bu gerçek bugün bizim için ne anlama geliyor; yani, Tanrı sizi “anımsadığını” size nasıl gösterdi?

Antlaşma: Birinci Bölüm

Artık vaat edilen antlaşmanın tamamlanması gereken zaman gelmişti. “Ama seninle bir antlaşma yapacağım. Oğulların, karın, gelinlerinle birlikte gemiye bin” (*Yaratılış 6:18*). Yok edeceğini söyleyen ilahi tehdidin (*Yaratılış 6:17*) tersine, bu antlaşma yaşam vaadi barındırıyordu.

Yaratılış 8:20 ayetini okuyun. Nuh gemiden çıktığında ilk olarak ne yaptı, neden?

Altı gün süren yaratımın hemen ardından Sebt gününde Tanrı'ya ibadet etmiş olan Adem ve Havva gibi, Nuh da özünde bir başka yaratım olayı olan Tufan sonrasında hiç vakit kaybetmeden Tanrı'ya ibadet etti. Fakat bu iki ibadet davranışı arasında bir fark bulunmaktadır. Rab'be doğrudan ibadet eden Adem ve Havva'nın tersine, Nuh bir kurbanı başvurmak zorundaydı. Kutsal Yazılar'da sunaktan ilk defa burada bahsedilmektedir. Kurban, en eski ve en sık kurban edilen bir “yakmalık sunuydu” (*olah*). Nuh için, onu kurtarmış olan Yaratan'a olan minnettarlığımı ifade etmek için verdiği bu kurban bir şükran sunusuydu (*Çölde Sayım 15:1-11 ile karşılaştır*).

Yaratılış 9:2-4 ayetlerini okuyun. Tufan insanların beslenmesini nasıl etkiledi? Tanrı'nın kısıtlamalarının arkasındaki ilke nedir?

Tufanın etkisi yüzünden bitkisel besinler eskiden olduğu kadar ulaşılabilir değildi. Bu sebeple, Tanrı insanların hayvan eti yemelerine izin verdi. Bu beslenme değişikliği, insanlarla hayvanlar arasındaki ilişkide, ilk yaratımda aralarında var olan ilişkinin tersine bir değişime yol açtı. Yaratılış öyküsünde insanlar ve hayvanlar aynı bitkisel beslenmeden faydalanıyor ve birbirleri için bir tehdit oluşturmuyorlardı. Tufan sonrası dünyada ise besin için hayvanların öldürülmesi bir korku ve ürküntü ilişkisi oluşmasına yol açtı (*Yaratılış 9:2*). Birbirlerini öldürüp yemeye başladıktan sonra, insanlar ve hayvanların Aden bahçesinde sürdürdüklerinden oldukça farklı bir ilişki geliştirmiş olduklarına şüphe yok.

Fakat Tanrı'nın bu müsaadesinin iki kısıtlaması vardı. Öncelikle, her hayvanın eti yemek için uygun değildi. Bu ilk kısıtlama, Yaratılış silsilesinin bir parçası olan “temiz ve kirli” hayvanlar arasındaki ayrımla ima edilmişti (*bkz. Yaratılış 8:19, 20; Yaratılış 1:21, 24 ile karşılaştırm*). İkinci kısıtlama ise çok açıktı ve yeniydi. Bu kısıtlamaya göre kanlı et yemek yasaklanmıştı çünkü can kannı içindedir (*Yaratılış 9:4*).

Antlaşma: İkinci Bölüm

Yaratılış 8:21-9:1 ayetlerini okuyun. Tanrı'nın yaşamı koruyacağına dair taahhütte bulunması ne önem taşımaktadır? Tanrı'nın bereketlemesi bu taahhüdü ne şekilde yerine getirmektedir?

Tanrı'nın yaşamı koruyacağını taahhüt etmesi, insanların erdemlerinin bir sonucu değil, bir lütuf eylemidir. Tanrı, insanın kötülüğüne rağmen yeryüzündeki yaşamı korumaya karar verdi (*Yaratılış 8:21*). Yaratılış 8:22 ayetindeki ifade, kelimesi kelimesine “yerin bütün günlerinin devamınca” (KM) anlamına gelmektedir; yani, bu mevcut yeryüzü var olduğu sürece, mevsimler gelip geçecek ve yaşam varlığını sürdürecektir. Kısacası, Tanrı yaratımından vazgeçmemiştir.

Aslında Tanrı'nın bereketlemesinden bahseden bir sonraki ayet bizi ilk Yaratıma ve onun bereketine geri götürüyor (*Yaratılış 1:22, 28; Yaratılış 2:3*). Rab bir anlamda insanlığa yeniden başlama, taze bir başlangıç yapma şansı sunuyordu.

Yaratılış 9:8-17 ayetlerini okuyun. Gökkuşağın önemi nedir? “Antlaşmanın bu belirtisinin” (Yaratılış 9:13), antlaşmanın diğer belirtisi olan Sebt günüyle olan ilişkisi nedir?

“Antlaşmamı sürdüreceğim” ifadesi üç kez tekrarlanmaktadır (*Yaratılış 9:9, 11, 17*). Bu, Tanrı'nın ilk vaadinin tamamlandığını ve doruğa ulaştığını belirtmektedir (*Yaratılış 6:18*). Yaratılış'ın altıncı gününe benzeyen önceki bölümün ardından, bu bölüm de Yaratılış öyküsünün yedinci gününü, Sebt gününü oluşturan bölüme benzemektedir. Metinde “antlaşma” sözcüğünün yedi kez tekrarlanması, Sebt günüyle doludur. Sebt günü gibi, gökkuşağı da antlaşmanın işaretidir (*Yaratılış 9:13, 14, 16; Mısır'dan Çıkış 31:12-17 ile karşılaştırın*). Ayrıca, Sebt günü gibi gökkuşağın da evrensel bir kapsamı bulunmaktadır; tüm dünya için geçerlidir. Aynı Sebt günü gibi, Yaratılış'ın bir işareti olarak her yerdeki, herkes içindir ve aynı zamanda bir daha dünya çapında bir tufan gerçekleşmeyeceği vaadi de her yerdeki her kişi için geçerlidir.

Bir daha bir gökkuşağı gördüğünüzde Tanrı'nın bize vaat ettiği her şeyi düşünün. Neden bu vaatlere güvenebiliriz ve gökkuşağı onlara güvenebileceğimizi bize nasıl göstermektedir?

EK ÇALIŞMA: Tufan öncesindeki insanların zihniyeti, davranışı ve dünyanın durumuyla, günümüzdeki insanlığın durumu arasında bir karşılaştırma yapmak oldukça bilgilendirici olacaktır. İnsanın kötülüğünün yeni bir olgu olmadığından emin olmak için onların zamanı ile bizim zamanımıza bir bakın.

“Tufandan önceki dünyanın cezalandırılmasını gerektiren günahlar günümüzde de varlığını sürdürmektedir. Allah korkusu insanların kalplerinden kalkmış, O'nun yasası göz ardı edilmekte ve aşağılanmaktadır. Zamanımızda yaşayan nesil aşırı dünyevilikte o nesle denk hale gelmiştir. . . . Allah tufandan önce yaşayanları yiyip içtikleri için mahkûm etmedi . . . Günahları, bu armağanları onları Veren'e minnettarlık duymadan almalarından ve benliğin arzularını sınırsızca tatmin ederek kendilerini alçaltmalarından kaynaklanıyordu. Evlenmeleri yasaldı. Evlilik Allah'ın düzeninde vardı; O'nun tesis ettiği ilk kurumlardan biriydi. Bu düzenle ilgili özel talimatlar verdi ve onu kutsallık ve güzellikle giydirdi; ancak bu talimatlar unutuldu ve evlilik saptırılarak şehvete araç edildi. Benzer bir durum bugün de mevcuttur. Özünde yasal olan şeyler aşırılığa götürülmektedir. . . . Sahtekârlık ve rüşvet hem yüksek hem de aşağı mertebelerde kınanmadan kol gezmektedir. Basılı yayımlar cinayet haberleriyle doludur . . . Anarşi ruhu tüm uluslara sızmaktadır ve zaman zaman dünyanın korkusunu uyandıran patlamalar yalnızca bir kez kontrolden çıkacak olursa tüm yeryüzünü felâket ve yıkımla dolduracak olan ihtiras ve yasa tanımazlığın bastırılmış alevlerinin işaretleridir. İlham Ruhu'nun tufan öncesi dünyaya ilişkin çizdiği resim, modern toplumun hızla gitmekte olduğu durumu son derece gerçekçi bir şekilde ifade etmektedir. Şimdi, bu yüzyılda ve sözde Hristiyan ülkelerinde dahi, eski dünya günahkârlarının yok edilmesine neden olan kara ve korkunç suçların aynıları her gün işlenmektedir.”—Ellen G. White, *Atalar ve Peygamberler*, s. 101, 102.

Tartışma Soruları:

1. Tufan öncesi toplumun ve bizim toplumumuzun ortak özellikleri nelerdir? Bu ortak özellikler, tüm bunlara rağmen O'nun dünyayı seviyor olduğu ve hâlâ kurtarabileceği herkesi kurtarmaya çalıştığı için Tanrı'nın lütfu hakkında bize ne öğretmektedir?
2. Bazı kişiler Nuh Tufanının sadece yerel bir olay olduğunu iddia ediyorlar. Bu düşüncede yanlış olan nedir? Eğer bu doğru olsaydı, neden her yerel tufan (ve her gökkuşağı) Tanrı'yı yalancı çıkarmış olurdu?